

Horváth Imre Olivér

Ajánlat

Kételkedve figyelsz, míg körbevezetlek a házon,
nincs itt látnivaló, hümmögsz, a dizájn minimális,
téged egyébként sem kötnek le a formalitások,
érzésből, nem a gesztustól érzed magad otthon.
Nézd a fehér falat. Eddig jól szolgált az üresség
bennünket, hisz a képek csak felsejleni mertek.
Légy míves keretünk, mibe vágyunkat betehetjük:
húzd gyűrűsujjunkra a szembogarad karikáját.

Mesteremberek

Volt, ugye, drága, szerencsénk víz- és gázszerelőhöz,
tudja a járást fűszeresünk meg a pizzafutár is,
egynéhány jófej rovarirtóval lepacsíztunk,
sőt, újabban a számláid nekem adja a postás.
Jó, de nekem nincs emberi szakmám, csak tudományom,
és igazán még nem vagyok otthon a szakterületben.
Mit tegyek akkor, hogyha a kétkezi munka a vonzóbb?
Merre keressem rajtad a csengőt és a kilincset?

Forgatja a karikagyűrűjét

Nem szívesen viselem már, mert kifelé kell,
viszket, mint a család, és hajba akad be,
ezt itt nem pap hordja, de koccan az elvvel,
szomszédos bokszból küldött poharakkal.
Ám, ha lehúrom a gyűrűt, és a leburnult
ujjamon ezt a fehér sávot szuggerálok,
az jut eszembe, hogy ezt soha senki se látja,
mert szeretőm, az idő nekem engedi tudni.

Nyilatkozat

Esküszöm ennek a nemzetiszín szalagos, pufi nőnek,
hosszad hűséges leszek, és teveled megelégszem,
légy jó vagy sem, mindent úgy teszek épp, ahogy eddig,
hogy kaphassunk jelzálogkölcst a lakásra.

Szénási Miklós

úgy forog mintha értenéd

a napkelte és az alkonyat között
ahogy haladsz előre
jelentőségét veszti minden
mint egy kavics ami az ajtónak ütközött

szemhéjad mint a szikes föld
arcod akár a part ahonnan a folyó
visszahúzódott miután a fővény
felszínébe mart és az erdő ahol
régén padok pihentek és
fagyaltoskocsi állt délcegen
most sovány beteg akire
az orvosok injekcióval várnak

a házakat mohó kerítések ölelik
ebben a kertben por hull a domb szikkadt fűvére
a traktor innen már nem gurul sehova
és a sarokba hajított tábla
a régi bolt homlokáról szinte
nyög ahogy piros betűibe harap a rozsdá

ez a kert a tested amit régén
nem látott senki a sövényre árnyék
kapaszkodik úgy folyik befelé
mint az esővíz az emlékezet
tévécatornáin ahol egyetlen olcsó
sorozatot vetítenek
kezed a kezemben úgy ülünk itt
mint pompeji szerelmeseik
egy turisták számára tilos étteremben